

Fulls de la Revista

Sumari

Happy birthday
ÀNGEL BURGAS

Tres odes d'Horaci
ANTONI COBOS

*Els Dalís literaris:
la màscara i l'home*
MOISÈS DE PABLO

Marques de Biblioteca
MONTSERRAT VAYREDA

Il·lustracions
JORDI RODRÍGUEZ AMAT

Jordi Rodríguez Amat, il·lustrador d'aquests Fulls, va néixer a Santa Coloma de Gramenet l'any 1944. És llicenciat en belles arts i arquitecte tècnic. Ha residit a Barcelona, París i Munic, però des de 1994 s'ha instal·lat a les Olives (Garrigoles), on ha creat el Centre d'Art Contemporani i la fundació que porta el seu nom. La seva activitat artística abasta tant la pintura com l'escultura, la fotografia i l'obra gràfica. Ha realitzat nombroses exposicions individuals i col·lectives. Ha estat professor a l'Escola de Mestres de la Universitat de Barcelona i a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials a Terrassa. Actualment desenvolupa la seva activitat docent en el batxillerat artístic de l'IES de la Bisbal d'Empordà.

Happy birthday

Àngel Burgas

EN NARCÍS GISBERT HA CELEBRAT AVUI UN BERENAR D'ANIVERSARI A casa seva. Va arribar ahir a l'aula amb la intenció de repartir les targetes de convit als amics més propers, els que fa anys que assistim sens falta a les seves festes. Les targetes, com és habitual, eren de compra, d'aquestes que duen una il·lustració de Walt Disney a la portada —la Pocahontas, l'Aladí, el Rei Lleó, o els clàssics de tota la vida, com ara Mickey Mouse o l'ànec Donald— i que, amb grans lletres de colors, anuncien la celebració de l'esdeveniment i desitgen felicitat a l'homenatjat. Quan l'obres, apareix un requadre imprès amb espais buits per a les dades que s'omplen a mà —normalment ho fa la mare d'en Narcís.

«Narcís [a mà] invita a sus amiguitos a su fiesta de cumpleaños, que se celebrará el 15 de juny [a mà] en casa seva [a mà] que se encuentra situada en Gran Vía 403, 6è 2a [a mà]. Narcís [a mà] te ofrecerá una suculenta merienda y l'actuació d'un pallaso i un brindis amb Pinky [a mà]». En Narcís va demanar al professor si podia repartir les invitacions abans de començar la classe, i el professor s'hi va negar: que ja ho faria a l'hora d'esbarjo, que en aquell moment s'havia d'anar per feina i que era l'únic dia que tenia classe a les vuit i s'havia d'aprofitar, «que quan us tinc a la tarda esteu dispersos. I ara seu, Narcís, i vosaltres calleu i obriu la llibreta».

A les onze en Narcís va distribuir les invitacions a aquells el nom dels quals apareixia a la portada, enquadrat sota mateix de la il·lustració a tot color. Els elegits vam ser una dotzena: la meitat de la classe es va quedar sense.

Hi va haver reaccions de tot tipus. Els ignorats van dissimular, i van intentar mostrar-se desinteressats. Alguns fins i tot van enorgullir-se de no haver rebut la invitació per a la festa, només faltaria, ésser convidat a una celebració com aquella, a casa d'en Narcís, vaja tipus, no se l'aguanta ni per caritat. I amb aquelles invitacions passades de moda, només faltaria, quin compromís dir que no gràcies, haver de fer un regal a en Narcís, vaja un, què regalar-li, una capsa de cartró i dues rodes. Indiferència, menyspreu. Però en el fons eren conscients d'allò que significa ser rebutjats: no se'ls havia tingut en compte, i estaven dolguts. Sí, a casa d'en Narcís, d'acord, tal com és en Narcís, això ho sap tothom. Els elegits el vam felicitar per endavant, felices vigílies. I ell va repartir l'laminaures que treia d'una gran bossa de plàstic decorada amb cintes de colors.

Després de l'última classe, mentre fumàvem tot esperant el bus, els rebutjats van fer tot allò que van poder per ignorar-nos. Es van agrupar per donar-nos l'esquena, i per damunt dels caps en pinya només sobresortia una gran fumera que provenia de les cigarretes que fumaven amb fruïció. Em va saber greu per la Carla i en Joan Nubiola, que eren amics meus, però no amics d'en Narcís, quina llàstima. Però el món és com és, amb això no s'hi pot fer res; de vegades voldríem que les coses fossin diferents, però les coses són com són, i en Narcís, la Carla i en Joan són incompatibles.

Quan vam ser dalt del bus, la Mercè Canaleta va anunciar al

xofer que l'endemà era l'aniversari d'en Narcís, i aquest el felicità per megafonia. El bus té un micròfon incorporat que els monitors utilitzen quan fem sortides, i a través del qual ens obliguen a mirar el paisatge i comenten què trobarem quan arribem a lloc.

El bus ens va deixar, a la Cinta, a en Rafael i a mi, prop de la plaça de Sants, que és on vivim tots tres, i va continuar la ruta en direcció a Collblanc. En Narcís havia baixat feia estona, però la resta de companys rebutjats no ens van acomiadar des de la finestra com fan habitualment.

En Miquel ens esperava a casa, i tenia el sopar a mig fer. La Cinta li va voler explicar de seguida l'incident a causa de la festa d'en Narcís, i en Miquel va proposar que seguèssim a taula i fés-sim un petit debat sobre la situació que s'havia produït arran d'aquell fet. La Cinta es va mostrar molt excitada, semblava que li feia més il·lusió el que havia succeït que no pas la festa. Aquesta fou l'observació d'en Miquel, i la Cinta va dir que no, que no era veritat, però va acabar reconeixent que potser sí, que potser tenia raó, que a ella la festa tant li era, que la meravellava la reacció dels companys rebutjats.

— I això està bé, Cinta? Què n'opineu els altres?

Tots vam callar. En Miquel sempre es mostra condescendent amb la Cinta, però ahir no va ser així. La va obligar a empassar-se dues pastilles perquè es tranquil·litzés.

— Potser en Narcís s'equivoca, i la mare d'en Narcís també. Potser no era necessari marginar un grup important de companys.

Tal com dius, molts d'ells no haurien anat a la festa, perquè no s'entenen prou bé amb en Narcís.

— Sí que hi haurien anat. I tant que ho haurien fet! —es va defensar la Cinta.

— Però tu mateixa dius que no es tenen gaire simpatia...

— Però hi haurien anat igual — va insistir la Cinta.

— Aleshores —va sentenciar en Miquel— l'actuació d'en Narcís i de la seva mare és reprovable: han volgut, intencionadament, marginar un grup de companys.

La Cinta va negar amb el cap, i va deixar anar unes quantes llàgrimes. En Miquel opina que hem d'acceptar les coses, que és de savis rectificar i que s'ha de denunciar la injustícia. Tothom ha de conviure atenent-se a uns valors. Sempre diu el mateix. Després de sopar, la Cinta estava tan abatuda que no va voler follar amb ningú. En Rafael i jo, i l'altre company, en Sebas, vam picar a la porta de la seva habitació.

— Què voleu? —va xisclar des del llit.

— Volem follar. En tens ganes?

— No! Aneu a la merda!

Vaig intentar masturbar-me, però en Miquel feia voltes pel passadís i de tant en tant entrava a les habitacions per controlar. La nit abans hi havia hagut problemes, i havia decidit fer rondes de vigilància com un sentinella. No em vaig poder concentrar de cap manera.

Aquest matí hi havia cares llargues a l'aula. En Miquel ens ha recomanat dissimular els paquets que contenen els regals per a en Narcís, i la Cinta, en Rafel i jo dúiem la bossa d'esports botida com una botifarra. Els companys no acceptats han fet veure que no s'hi fixaven, i els professors no han tret el tema durant les classes.

Hem fet dues hores de teoria i una de pràctica abans de l'esbarjo. La de pràctica ha consistit a trasplantar un ficus enorme, i durant la pausa, els que havíem d'anar a la festa ens hem quedat a la vora del ficus, asseguts en rotllana sobre la terra mollta, fumant. En Narcís, santa innocència, ha anat a fumar amb els no admesos, ves tu quines idees. Més tard ens ha dit que els havia trobat esquerps i que no li havien dirigit la paraula.

— Com se t'ocorre anar amb ells? No veus que estan ressentits?

La Cinta se'n feia creus.

Després de dinar al menjador comunitari, hem fet tres hores més de pràctica. La resta de companys han plegat a l'hora habitual i han anat a esperar el bus. Nosaltres, en canvi, ens hem quedat una estona vaguejant per l'escola, perquè els pares d'en Narcís havien llogat un minibus per portar-nos a casa seva.

La mare d'en Narcís ens ha fet deixar les bosses a l'habitació del seu fill, i hem aprofitat per treure els regals. En Miquel ens va acompanyar a comprar-los el cap de setmana: vam anotar en un full de paper tot allò que ens faria gràcia per regalar-li, i també la

quantitat de diners de què disposava cadascú. Vam decidir que ens adaptariem al pressupost, i en acabat repartiríem els obsequis. A mi m'ha tocat regalar-li un joc de pales i una pilota per jugar a la platja. Les pales tenen una mena de *velcro* que permet que la pilota de roba s'hi quedi enganxada.

Havien parat una taula llarguíssima, tota plena de safates. Entrepens de llom, de fuet, de truita; sandvitxos de mantega i *foie gras*, de sobrassada, biquinis. També hi havia un pastís de xocolata amb trenta espelmes enceses. Hem berenat tots junts, tret d'en Narcís, que ha preferit tancar-se a la seva habitació i obrir els regals. La seva mare ha insistit perquè es reunís amb nosaltres, però no hi hagut manera. Només ha accedit a fer-ho a l'hora de bufar les espelmes, i els seus pares han aprofitat per fer fotografies: en Narcís abans de bufar, en Narcís bufant, la mare d'en Narcís fent-li un petó a la galta i una foto de grup, amb l'homenatjat al mig de tots. El pare ha obert ampolles de Pinky, una per a cadascú. Ens han donat un barret de paper: n'hi havia de pirata, de mosqueter, de rei mag. També orelles de Mickey Mouse, gorra d'ànec Donald, turbant d'Aladí.

La Cinta ha demanat a la mare d'en Narcís si podríem fumar, i ella ha dit que ho féssim a la terrassa. Tots hem anat a fumar i hem deixat els pares sols, asseguts a la taula amb les restes del pastís.

En Narcís viu en un sisè, i des de la terrassa es pot contemplar una vista magnífica de la plaça Espanya i el palau de Montjuïc. Jo anava amb el barret de pirata, i la Cinta amb unes trenes recargolades de Pippi Långstrump.

— De nit es veu la font il·luminada.

Ha ventat una pipada a la cigarreta. Mastegava xiclet.

Duia els llavis tacats de xocolata. El filtre de la cigarreta també tenia xocolata.

Els dotze convidats ocupàvem tota la terrassa, tots fumàvem apinyats com en una llauna de sardines. He pensat que m'agradaria veure la font il·luminada, i passar la llengua pels llavis de xocolata de la Cinta.

Llavors el pallasso ha fet acte de presència.